

Mit barn

© Cecilie Lind og Gyldendal, 2019

1. udgave, 4. oplag

Omslag: Clara Birgersson

Bogen er sat med Kepler Std af Clara Birgersson

og trykt hos Livonia Print

Printed in Latvia, 2020

ISBN 978-87-02-28895-7

www.gyldendal.dk

Tak til

STATENS KUNSTFOND

jeg truer med at slå mig selv ihjel

i håbet om et kejserfødt barn

epiduralblokada

PLEASE

skriger jeg

men

ingen lytter, og med al vilje jeg kan mønstre gør jeg mit arbejde

og presser

fuldstændigt uhæmmet

tre pres per presseve

råber min smukke, unge fødselsjordemoder (jeg elsker hende stadig)

hjertet og endetarmen brister

lort og blod

og et spædbarnshoved titter frem

en hånd at knuge og iltmasken jeg verfer bort fordi jeg tror de vil
forgive mig med lattergas

jeg drejer mit hoved mod venstre og jeg ser et barn

der er mit

hjertets hysteri i fuldt flor

latteren ligger i min elskedes hånd og slippes fri da vi slipper hinanden
barnets skrig melder ham ind i hans liv
angsten smelter til tårer
jeg glemmer at moderkagen også må fødes
og føder lidt mere
jeg er helt færdig af anstrengelse
min søn:
lys!
jeg melder ham ind i himlen som den stjerne han er
en læge hjalp livet ind i ham
selvom det var mig der lige havde givet det fra mig
under de vildeste skrig jeg nogensinde har skreget brød et menneske
ud af min krop
jeg pressede ham ud på under en halv time
ødelagde mit skød
bristede voldsomt
jeg fik ros
han fik ikke ilt nok
veerne tog for hårdt på ham

mit barn var blåt og tyst

lungerne var ikke foldet tilstrækkeligt ud

han var i fare

saksen bed

jeg blev koblet fra mit foster

af en fremmeds hånd

mens benene i bøjlerne lå stive af bedøvelse og slet ikke var mine,
men fødselens

jeg er blottet og kun et hoved

fire hænder syer mig i skridtet

et barn ligger hos mig og lever

han lever!

jeg lader som om jeg ikke er krop

er bare kærlighed og liv og lykke

et serveringsfad står og lyser på et rullebord

jeg lader rød saft være morgendug, det ristede brød en offergave

til mig

MODERGUDEN

aldrig har noget smagt mig så godt

alt er dugvåd mark en morgen, et lille Dannebrog på sølvfod
klokken er tretten
fødselsdagen er fødselsdagen
drengen vejer 3400 gram
han er grim og smuk
mærkelig og ikke til at forstå
bedøvelsen har spredt sig fra skridtet
jeg er overbevist om at jeg er blevet lam
jeg kan ikke selv støtte på benene
jeg må hjælpes på toilettet af to sygeplejersker
det er ydmygende og en ophøjelse
jeg er mor nu
alt er trone, selv det hvide porcelæns sæde
jeg kan ikke tisse, det er et problem
det er vigtigt at sikre sig at min blære tømmes
hver tredje time: fodre et nyt bekendtskab
hver tredje time: tortur
et kateter, en jordemoder med store bryster, sorte bryn

nætterne er hvidklædte kvinders blide hænder på brysterne, i skridtet

små spidse glasrør stukket i mit urinrør

intet ved mig er mit eget

det er en befrielse

og

det gør ondt

helt afsindigt ondt

jeg hamstrer tusind gigantiske bind

de er små madrasser til min smerte

nettrusser polstret med blod og udflåd

og en sok fra fryseren til at lindre

al den stank

det ekstra hjerte

fødslen gav mig styrke

det sundeste, det raske, det smukkeste

hjerte

mit barn, mit ekko, min kærlighed

et barn, mit barn, mit

min elskedes

jeg er ikke alene længere

jeg er stadig ensom

det var lykkedes os at få tildelt en enestue, efter en enkelt hæsrig nat på delestue, den første nat med vores barn, den første nat nogensinde, føltes det som om

som om alt før, i mit liv, skulle lede til denne nat, dette vintermørke, dette nye menneskes nye åndedrag

og alt jeg husker, fra den nat, er faderen på den anden side af forhænget, hans sindssyge kværnen i sig af chips, de chips de knasede hele natten, og jeg ville slå ham ihjel på grund af de chips, flå den halvtomme pose ud af hans dødsstive næve og proppe den ind i hans dødsstive mund og kneble ham med hans ubetænksomhed

han skældte ud på sit barns mor

det var svært for hende at få amningen i gang

kunne vi forstå

du har ikke den rette indstilling, det handler om mentalitet, tag dig sammen

formanede han hende

jeg vil slå ham ihjel

jeg græder, alting er for voldsomt, min seng er ganske smal

barnet skal forestille at sove hos mig, ved min side, men jeg er rædselsslagen for at komme til at mase ham ihjel, blive mor og morder

i samme døgn, det er slet ikke muligt at finde ro, og jeg er overbevist om, at hvis ikke jeg holder mig vågen, dør mit barn, så jeg må aldrig nogensinde igen lukke et øje, jeg skal våge til evig tid, det kan jeg ikke overskue, og nabofaderens chips er den musik mit hjerte vræler

jeg hulker

og en jordemoder, et væsen af himlen, hører mig, og trøster mig, og forsikrer mig om at hun vil skrive vores navne øverst på tavlens liste, oh den salige tavle i personalestuen over mødre der behøver ro

og aldrig har jeg vidst mere hvem jeg var end

EN MOR DER BEHØVER RO

det er alt jeg er

den nat

den nat blev til morgen

og

ufatteligheden går i hjernen og bliver migræne

min elskede gumler tyst på en croissant, jeg spiser en skål chokoladekarameller, drikker kaffe, for at vågne fra min søvnløshed, er nær ved at spilde den alt for hede væske over barnet

får min elskedes vrede at føle, før han besinder sig

påpasselighed, hvisler han

vi fik besøg

det var udmattende og fint

mine forældre, venner

alle ankom de med en buket i favnen

mærkelige blomster i blå farver med små bamser med blå sløjfer
fæstnet i sig

en lille grå finmasket hue

gav min veninde mit barn

hendes omfavelse, da hun tog afsked med mig, var så knugende og øm

blomsterne var et besvær. Hospitalet havde ikke vaser til rådighed -
ikke rigtige vaser, de kunne kun hjælpe med nogle tåbelige papvaser,
som ikke tålte vand, de faldt sammen under blomsternes vægt, tippede
til den ene eller anden side, gennemblødte

min mor lod sig stresse over den manglende omhu med pynten

hun opsøgte en jordemoder og skældte hende ud

et undskyldende smil blitzede frem i mit ansigt

vinduerne var sidst pudset for hundrede år siden

vores udsigt til parkeringspladsen

sløret af skidt

barselsgangen hvor kvinder lå på senge på gangene som sårede
soldater, som fuldstændigt sindssyge dyr, knugende de spæde kroppe
de for et øjeblik siden havde spyet ud af sig, den gale, gale mund ens
fisse viser sig at være

ikke blot pikkens lille, smækre velourlounge

hele mit liv har jeg tisset fra dragens gab, og først nu forstår jeg alvoren
af mit hul

pressefasens højdepunkt: når barnets hoved bryder frem af skridtet

burning ring of fire

blev den smerte kaldt til min fødselsforberedelse

og jeg siger jer – det var helvede

hvilken pik kan hamle op med et spædbarns hoved?

mit spædbarns lille, bløde drengekøn: en vildt underlig mandel

hans pung så rød og hævet, jeg vender mig mod min elskede, spørger:
er det normalt?

bare rolig

siger han

og jeg er roligere

lille dreng

lille lille lille

skat

vidunder

hvisker jeg ned i hans sparsomme hår

jeg vil passe på ham for evigt

jeg vil

kvinderne

i deres udmattede ansigters sved i den alt for skrappe belysning

chokket over at begribe hvad man er bestemt til

som krop

som kvinde

euforien over at forstå det, vrangvilligheden ved det, at man må gå i
knæ for biologien

overgive sig fuldstændigt

føle en mild foragt for mandens krop, distræt forplantende sig

min elskedes krop lagde ansvaret fra sig det sekund orgasmen fortog
sig

mens min, fra samme sekund, måtte tage arbejdet på sig

være besat

min mor medbragte fire buketter, ingen af dem kunne holde balancen i
papvaserne. Vi måtte sirligt forsøge at læne alle vaserne op ad vinduet,
bede til at de ikke væltede, at blomstervandet ikke spildtes ud over
vores computere

at fjerne blomsterne, smide dem ud, lade dem visne, blandt skrald,
blandt brugte bind og slikpapir, kom ikke på tale, det nænnede vi ikke

det er svært at tage imod kærlighed

det er svært for mig at tage imod kærlighed fra min mor

blomsterne var rørende

fra moderhjerte til moderhjerte

jeg er ikke min mor

men jeg er selv mor

nu

i dette år, fra denne dag: toogtyvende februar for evigt

min verden er barnet, solen er hans smil

jeg skulle observeres

efter fødslen

jeg var for udmattet og lykkelig til at opfatte jordemødrene som de spioner de også var

udover at være de frelsende engle der hjalp mig med amningen

jeg tog imod deres omsorg, lod dem gribe fat om mit bryst, lod dem rose mit barn, smile til min elskede, ønske os det bedste

vi blev udskrevet, og tog det held og lykke der blev sagt os, med os

der blev næret tiltro til mig som mor, det gjorde mig rolig og stolt

her stedtes afhængigheden til hvile

navlestumpen faldt af på femtedagen, den dag, den dags aften, hvor vi gjorde klar til at forlade hospitalet

vi blev forskrækkede, efterlod navlestumpen, slimet og ildelugtende, i
en tulipans åbne hoved, vi ville ikke smide den ud, men den var også
for ækel til at bringe med sig

alt det der pludselig er helligt: det første plaster efter hælblodprøven,
den bid energibar der var et minde om mit måltid under veerne

en taxa var blevet tilkaldt, den holdt på parkeringspladsen og var den
mest afsindige bil nogensinde

en taxa som et helt umuligt fartøj på motorvejen

chaufføren ænses ikke min angst, jeg sidder med barnet i armene i bilen
i trafikken og barnet falder i søvn og min elskede har armen om mig

om os

bidende vind, frost

vi kan dø

hjemmet der kalder som om det tager for givet at barnet hører
hjemme, hos os, hos mig

se mig som mor

det er umuligt at gøre andet end at blomstre i alle retninger på en gang

håbe på der falder æbler fra hænderne

rullegardinet er det langsomste vandfald

soveværelset er vores scene

jeg er meget træt

jeg sover stort set ikke

en dreng med lange øjenvipper, lange fingre, tæer

er i min varetægt

han ligger som en lille killing, krøllet sammen om sig selv, i sin hvide tremmeseng

jeg burde sove nu, udnytte mit barns søvn til selv at få hvilet mig

men det er umuligt for mig at falde til ro. Jeg er på vagt. Må være sikker på at han trækker vejret

fanden har skabt spædbarnets uregelmæssige åndedrag

jeg er skør, ængstelig

hver gang jeg er ved at finde hvile, ved at give slip på det lysvågne, erfarer jeg at jeg må tisse, så lister jeg ud på toilettet, tør ikke trække ud efter mig, tør ikke tænde for vandhanen, jeg lister tilbage, jeg magter ikke at komme til at vække ham, orker ikke tanken om hans stærke gummer om mine ømme ømme bryster, så ømme som ømt kan være ømt, især det højre, hvor et sår, en lille blodig revne er opstået, et sår der hver gang barnet skal spise bryder op og er friskt på ny, et evigt sår, tilsyneladende, for at fremme helingsprocessen, for at forhindre riftens genopståen, undlader jeg indimellem at skifte fra venstre til højre bryst. Ammer fra det venstre to, måske tre gange i træk. Det er at gøre mig selv en bjørnetjeneste. Det højre bryst bliver spændt, mere end spændt, det er nær eksplosionen, stenhårdt og hidsigt, uhyggeligt, gigantisk, det gør så ondt, mælkeknuder opstår, det nytter ikke at prøve at undslippe smerten

så opstår den på en ny måde

jeg nægter at bruge suttebrik, det ville være et nederlag

det er barnets arbejde at drikke brystet blødt igen. Det kræver jeg af barnet. At han skal lindre min smerte

frelse mig

barnet er krop for sulten

mit hoved dunker

hjernen brænder

jeg er bange for at dø

jeg er bare så fortabt i sengen, så utilpas ved at holde vagt

nu vågner han

nu må jeg tage ham op

lægge ham til brystet

igen

lægge ham tilbage i tremmesengen, helt forsigtigt, bede til at han finder ro

igen

jeg kan ikke ligge på maven, fordi mine brystvorter gnider mod madrassen, de er så sarte, så tyndslidte, jeg må til stadighed, som da jeg var gravid, forsøge at ligge på siden, med en gigantisk blå ammepude mellem arme og ben, som støtte, men det er en meget ubekvem stilling

jeg afventer gråden
gråden der er sultens
sulten som hver tredje time
hvis ikke oftere
tager bolig i mit barn

de almægtige lunger hvis skrig er af en anden verden, i de skrig finder
hungeren stemme og autoritet

selv når mit barn er langt borte fra mig, når han køres rundt i sin
barnevogn af min elskede, kan jeg høre hans gråd

hjernen afspiller gråden
konstant
jeg kan høre vræl hele tiden
får ikke ro

aldrig ro

kaldt på uden ophør

det er mit ansvar at stille barnet tilfreds

det ansvar hviler alene på mine skuldre

jeg kan ikke overlade det til andre at trøste

at give mad

det er mine brysters sært hvide, let gennemsigtige mælk der holder
barnet i live

jeg bliver sindssyg

angsten

vanrøgten

opvasken

vasketøjet på gulvet

de små dyr i bestikskuffen

vi har ingen tid til rengøring

ikke flere kræfter tilbage

min krop er gået itu

jeg går til læge

journalen er misvisende

jordemoderen der skreg mig gennem mine fødselskrig har forsømt sit kontorarbejde

det skal skrives ind i journalen, at jeg ikke kan have sex uden at græde

penetrationen er ikke Messias

pikken er ingen gud

der er jo mange måder at gøre det på

siger lægen, hun hoster

og et blowjob hænger over vores hår som en ledestjerne og gør os forlegne

det mundtlige er for loddent, for stor en mundfuld for en læge med en meget smuk, meget meget slank hals

jeg gør mit bedste for ikke at bryde ud i gråd

eller latter

hun har to fingre inde i mig, hun konstaterer at jeg kniber fint

så må du godt tørre dig

siger hun

og rækker mig en håndfuld papirservietter

jeg gør et halvhjertet forsøg på at duppe mig ren

hun vasker stanken af mig af, mens jeg febrilsk forsøger at hive mine strømpebukser op over røven

de er for små

jeg mødte op til konsultationen i en møgbeskidt kjole

jeg er ligeglåd med hvor forsømt jeg ser ud

det er umuligt at holde sig ren

alle pletter er gylpens

en slags eksem der slår ud i mit tøj og viser at jeg er allergisk over for hygiejne og duellighed

en blå stofble er det desperate flag jeg vifter over barnets underlige numse, en stofble over barnets øjne

skærme ham fra sollyset

ellers vil han ikke give sig hen til søvnen, som jeg kræver af ham

SOV, SOV, SOV

en vold at tvinge søvnen ind i øjet med mørket som bringes til veje af
stofbleen

et flag jeg kaster i afmagt

jeg går ned med bleerne til containerne

jeg ved naboerne holder øje

de noterer sig mine forsømmelser

sådan får deres klagesange skønhed

i deres berettigelse

tredje gang de flytter barnevognen fra opgangen og ud i regnen, uden
at varsle os, som en gøren opmærksom på at vi ikke tager hensyn til
det fælles

liv

banker jeg på og hilser med gråd og har et barn på armen der græder

og får en hånd lagt på skulderen, manden i huset vil mane mig til ro og
forsikre mig om at det ikke handler om ondskab men om

orden

jeg fortryder jeg ikke bad om at få moderkagen med mig fra hospitalet,
fantaserer om at smide den som en lille granat i deres lille emsige
pensionisthave

til nøds: lægge et brugt menstruationsbind under deres dørmåtte